

ГНЕВЪТ НА РОБИТЕ

Сред дворците ви трепнат разцъфнали вишни
и доволството блика навред,
но защо сж печални трепезите пищни,
и защо властелинът е блед ?

Безутешни сж вашите светли градини —
пролетта ви орося в сълзи
и зловещата сенка на бурни години
неотлъчно и властно пълзи.

Първوماйския блесък е страннозлокобен,
вред земята тресе се, дими
и пред вас, из под тежкия камък надгробен,
страховита закана гърми.

А редят се тълпите бездомни и боси,
над стъгдите разлива се рев.
Като облак високо, високо се носи
и буботи червеният гнев.

Той възкликна сред робските черни талази,
запламте посред бранни поля —
из ония полета, където полази
огнелика червена струя.

А от него сега потъмнява лазура
и убийците трепнат навред ;
не затихва, не млъква великата буря
и люлее се стария свет.

Безутешни сж тези разцъфнали вишни,
и в златото ви гибел се крий —
над палати, казарми и пирове пищни
днес червеният призрак се вий.

